

Ένα ενδιαφέρον ερώτημα θέτει η διπλή έκθεση «1000 + 1 Πράξ(ε)ις». Τα ερώτημα είναι πώς οι εικαστικοί ως ενεργοί πολίτες αντλούν ερεθίσματα από τη σύγχρονη κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα και τα μεταπλάθουν σε έργα.

Του **Κ. Μαρίνου**
 marinos@makthes.gr

Ο τίτλος υποδηλώνει ακριβώς αυτά τα πολλά που προηγούνται πριν από αυτήν καθαυτή την καλλιτεχνική πράξη, όπως λέει η επιμελήτρια της έκθεσης Δωροθέα Κοντελετζίδου.

«Υπάρχουν χίλιες άλλες διαδικασίες πριν από αυτήν και μετά από αυτήν, όπως η σύλληψη της ιδέας. Αλλά και οι καλλιτέχνες άπως και όλοι οι άνθρωποι δέχονται ερεθίσματα οπτικά, εγκεφαλικό κτλ. Απλώς ο καλλιτέχνης ερμηνεύει στην ουσία με διαφορετικό τρόπο και εκεί ακριβώς είναι η καλλιτεχνική πράξη, ενώ η πράξη δεν τελειώνει με την έκθεση του κάθε έργου».

Ο χαρακτηρισμός «διπλή» έγινε διότι η έκθεση φιλοξενείται από τις 2 Σεπτεμβρίου σε δύο χώρους, στο Γαλλικό Ινστιτούτο και στο Ινστιτούτο Γκαίτε και πραγματοποιείται στο πλαίσιο των παράλληλων εκδηλώσεων της 2ης Μπιενόλε Σύγχρονης Τέχνης της Θεσσαλονίκης.

ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΕΡΓΟ

Το σκεπτικό της Μπιενάλε, που έχει τίτλο «Πράξις: τέχνη σε αβέβαιους καιρούς» αποτέλεσε τη βάση εκκίνησης του προβληματισμού της επιμελήτριας, η οποία αναζήτησε στη δουλειά ελλήνων και ξένων καλλιτεχνών όχι μόνο εάν δεν μένουν αδιάφοροι στα γύρω τους προβλήματα αλλά και

2η ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Κοινωνικοπολιτικά ερεθίσματα που γίνονται εικαστικά έργα

Η ιστορικός Τέχνης Δωροθέα Κοντελετζίδου.

Ο γερμανός εικαστικός Michael H. Rohde δίπλα στα έργα του.

Δεν νομίζω ότι είναι εντέλει πολιτικό έργο π.χ. μια απεικόνιση όσων συνέβησαν τον Δεκέμβριο. Μένουν στο ρεπορτάζ ορισμένοι. Πρέπει να υπάρχει εικαστική ματιά. Πολλοί καλλιτέχνες μένουν μόνο στο εννοιολογικό μέρος και από εκεί και πέρα δεν μπορούν να το αποδώσουν εικαστικά

εάν αποδίδουν εικαστικά τον προβληματισμό τους.

«Άρχισα από τον Σεπτέμβριο του 2008 την έρευνά μου, άρχισα να πηγαίνω σε εργαστήρια και να βλέπω δουλειά κυρίως νέων καλλιτεχνών, αφού όπως σε κάθε αμοδική έκθεση με ενδιαφέρει να συμμετέχουν νέοι άνθρωποι που δεν τους έχει δοθεί ευκαιρία αλλά παρ' όλα αυτά έχουν έργο ενδιαφέρον ως και πολύ ενδιαφέρον», αναφέρει η κ. Κοντελετζίδου, προσθέτοντας πως εννοεί αυτήν την επονομαζόμενη «πολιτική τέχνη»:

«Δεν νομίζω ότι είναι εντέλει πολιτικό έργο π.χ. μια απεικόνιση όσων συνέβησαν τον Δεκέμβριο. Μένουν στο ρεπορτάζ ορισμένοι. Πρέπει να υπάρχει εικαστική ματιά. Πολλοί καλλιτέχνες μένουν μόνο στο εννοιολογικό μέρος και από εκεί και πέρα δεν μπορούν να το αποδώσουν εικαστικά».